

Statul Palestina

Situația internă

1936-1939: revolte arabe în Palestina care cer stoparea imigrației evreiești și interzicerea vânzării de pământuri noilor imigranți. Populația evreiască din Palestina cunoaște o rapidă creștere de la 8% la 30%. Armata britanică intervine în forță pentru reprimare.

1937: Comisia Regală Britanică pentru Palestina recomandă partajarea acestui teritoriu în două state separate - evreiesc și arab.

4 mai 1948: anunțul oficial al creării statului Israel; Marea Britanie se retrage din Palestina. Armatele a șase state arabe invadează Israelul. Cca. 700.000 palestinieni se refugiază în statele arabe vecine; este primul val al refugiaților palestinieni al căror statut nu este reglementat nici în prezent.

Israelul anexează teritoriile care s-au aflat în Palestina sub mandat britanic; Iordania își impune controlul asupra Cisiordaniei (Malul de Vest al Iordanului).

1964 : Este creată Organizația pentru Eliberarea Palestinei . Statele arabe o vor recunoaște abia în 1974 ca „reprezentant legitim al poporului arab palestinian”.

5-10 iunie 1967: Al doilea război arabo-israelian („Războiul de șase zile”). Israelul ocupă Peninsula Sinai, Teritoriul Gaza, Malul de Vest al Iordanului, Ierusalimul de Est și Înălțimile siriene Golan. La 22 noiembrie, Consiliul de Securitate adoptă „Rezoluția 242” și cere retragerea Israelului din toate teritoriile arabe capturate în ultimul război. Rezoluția este acceptată de Egipt, Siria și Iordania, iar OEP își va da acordul asupra acesteia abia în 1988.

Octombrie 1973: Al treilea război arabo-israelian („Războiul din Ramadan” sau Războiul de “Yom Kippur”). Armatele siriană și egipteană susținute de trupe irakiene, efective palestiniene și combatanți ai Frăților Musulmani, atacă Israelul. Statele arabe producătoare de petrol instituie un embargou (primul și ultimul) asupra livrărilor de țiței către Occident și America. Luptele se încheie prin acorduri de armistițiu. amplasarea de trupe ONU pentru menținerea păcii în Sinai și în Platoul Golan.

17 septembrie 1978: Acordul de la Tabăra David a fost semnat între președintele Egiptului, Anwar El Sadat, și prim-ministrul israelian, Menachem. Negocierile au fost purtate în secret timp de 12 zile, documentul fiind semnat la Casa Albă pe data de 17 septembrie 1978.

15 noiembrie 1988: la Alger, Declarația de Independență adoptată de Consiliul Național Palestinian (parlamentul palestinian din exil).

În urma hotărârilor OEP de la Alger, Adunarea Generală ONU a adoptat Rezoluția 43/177 din 15 decembrie 1988, prin care s-a decis ca termenul „Palestina” să fie folosit în cadrul sistemului ONU în locul denumirii „OEP”, fără a se aduce prin aceasta prejudicii statutului și funcțiilor de observator ale OEP în cadrul sistemului Națiunilor Unite. Statul palestinian nu s-a putut constitui de facto după deciziile OEP din 1988. Problema statalității palestiniene se află însă în centrul demersurilor vizând reglementarea conflictului din Orientul Mijlociu.

1991: Conferința de pace arabo-israeliană de la Madrid, care va conduce la semnarea Acordurilor de Înțelegere de la Oslo

13 septembrie 1993: Semnarea Acordurilor de Înțelegere de la Oslo, dintre Israel și Organizația de Eliberare a Palestinei. „Acordul de Înțelegere” și „Declarația de Principii” care prevăd preluarea atribuțiilor de conducere a teritoriilor Gaza și Cisiordania de către o Autoritate Națională Palestiniană și crearea unui stat palestinian independent în decurs de 5 ani de la data semnării.

1994 : Reîntors în Gaza, Yasser Arafat este ales președinte al Autorității Naționale Palestiniene.

Noiembrie 2004: Yasser Arafat încetează din viață într-un spital militar parizian.

30 aprilie 2003: Cvartetul Internațional pentru conflictul din Orientul Mijlociu (SUA, UE, ONU și Federația Rusă) emite Planul cunoscut și sub denumirea de „Foaie de parcurs” (Road Map) și vizează o reglementare cuprinzătoare a conflictului prin constituirea statului palestinian, care să conviețuiască, în pace și securitate, alături de statul israelian.

În această perioadă eforturile comunității internaționale sunt axate pe punerea în practică a prevederilor planului prezentat părților israeliană și palestiniană, la 30 aprilie 2003.

9 ianuarie 2005: Mahmud Abbas a fost ales președinte al Autorității Naționale Palestiniene, funcție rămasă liberă după moartea liderului palestinian Yaser Arafat.

Relațiile diplomatice cu România

Primele contacte la vârf ale României cu Organizația pentru Eliberarea Palestinei (OEP) au avut loc la Cairo, în aprilie 1972. În luna mai din același an, România a recunoscut oficial OEP, iar în martie 1974 a fost deschisă Reprezentanța Permanentă a O.E.P. de la București.

România a recunoscut statul palestinian a doua zi după proclamarea sa, la 15 noiembrie 1988, la Alger, prin Declarația de Independență adoptată de Consiliul Național Palestinian (parlamentul palestinian din exil). Pe această bază, Reprezentanța Permanentă a OEP de la București a fost transformată în Ambasada Statului Palestina (ianuarie 1989).

Oficiului de Reprezentare a României la Ramallah a fost inaugurat oficial la 26 octombrie 2009.

Relațiile dintre România și O.E.P. au o istorie densă, puțin cercetată și mult controversată. Cel mai adesea nu se face distincția necesară între O.E.P. și disidențele sale, promotoare ale terorismului palestinian din anii `70 - `80 ai secolului trecut. Dialogul politic inițiat de România cu conducătorul O.E.P., Yasser Arafat, și cu conducerea Israelului a avut un rol de primă importanță în acceptarea negocierilor și căutarea soluțiilor pașnice de rezolvare a diferendelor conflictuale dintre palestinieni și evrei.

O.E.P. a primit din partea guvernului român, dar și din partea Partidului Comunist Român un sprijin substanțial, îndeosebi prin primirea la studii în România a câtorva zeci de mii de tineri palestinieni.

Reprezentanții României pe de o parte, ai OEP (și ANP) de cealaltă parte, întrețin relații normale și au o bună colaborare la ONU și în alte organisme internaționale.

De asemenea, în calitate de membru UE, România susține dezvoltarea raporturilor Uniunii cu instituțiile palestinene.

Statul român oferă anual 30 de burse tinerilor palestinieni (10 la medicină, 10 în domeniul ingineriei și 10 în domeniul apărării civile-pompieri), precum și: 2 burse pentru studii de licență, 2 pentru studii de master sau specializare postuniversitară și 2 pentru studii de doctorat.

De asemenea, se acordă asistență pentru refugiații palestinieni (prin agenția UNWRA), precum și pentru formare profesională în domeniul diplomatic, dar și în domeniile polițienesc și medicinei de urgență. De asemenea au fost sprijinite programe vizând siguranța alimentară și integrarea femeilor în viața socială.

Bibliografie:

- www.mae.ro
- *Noul Orient Mijlociu între “primăvara arabă” și “haosul constructiv”*. autori : Dumitru Chican și Emanuel Peterliceanu- Editura Proema, 2013
- *Istoria relațiilor diplomatice româno-arabe*, autor Emanuel Peterliceanu -Editura Proema, 2014
- *Dă'ish sau Jihadul de lângă noi*, autor Dumitru Chican – Editura Proema, 2015